

[Anker Jørgensen.]

beskatningen af befolkningen, og samtidig letter man beskatningen ved salg af fast ejendom og bogstaveligt talt lukker op for 600 mill kr.

For det andet var det også den regering, der var meget ivrig for at lette amtsskatterne, som i hvert fald i særlig grad ville være en lettelse for en bestemt befolkningsgruppe.

For det tredje fremlægger man nogle tanker om, at renter af privat gæld skal fjernes, hvad vi i princippet er enige i skal gennemføres over en årrække, men regeringen vil kun fjerne det for det, vi kan kalde de små låntagere. Også dette mener vi har en helt forkert tendens.

For det fjerde ville regeringen ikke acceptere det længe forberedte og gennearbejdede forslag, som socialdemokratiet har fremsat angående nulindkomsterne. Netop i en situation som den vi står i, ville dette forslags konkrete gennemførelse eller tilsagn om, at det nu skulle og kunne gennemføres, have været af enorm økonomisk, men især af enorm psykologisk betydning.

For det femte har denne regering talt mere end nogen anden om, at der skulle spares. Hvad er det så forspareplaner, man har lagt frem, der ligesom har ligget som baggrundsmusik for den økonomiske situation, vi står i? Jo, det er ikke, at man vil spare, men at man vil øge beskatningen, i dette tilfælde beskatningen af børnetilskud, med ikke mindre end 1,2 mia kr. Jeg kunne for resten godt lide at vide, om hr. Glistrup også i denne sag går ind for øget beskatning.

Man siger også i sine bespareelsesplaner, at man vil indføre en ny skat — og når man indfører en ny skat, så er det ikke besparelser — og denne nye skat er en særlig skat på besøg hos lægen. Det er ejendommelige former for besparelser, der her er tale om.

Det er i denne atmosfære man ønsker, at socialdemokratiet skal lægge ryg til en afgiftsbuket af meget, meget stort omfang. Vi har ikke desto mindre erklæret os villige, vi forstår alvoren i den situation, som vores økonomi befinder sig i, men vi vil hævde, at regeringen ikke gør det, fordi den ikke i tilstrækkelig grad ser den i en social sammenhæng.

Jeg vil da gerne spørge, om regeringen virkelig forestiller sig, at den kan komme

stikkende med sine forslag, og så skal vi bare stemme for. Mange af de forslag, vi har fremsat, er jo forslag, der er velkendte. Et par stykker af dem er endda direkte led i det forlig, som vi indgik med regeringen i februar måned. Andre forslag ligger i udvalg i folketinget og er derfor også konkret udformet og gennearbejdet. På denne baggrund har det ikke været krav i traditionel forstand, men i virkeligheden en invitation til forhandlinger med regeringen, men regeringen har ikke været, i hvert fald ikke tilstrækkeligt, imødekommende.

I denne situation skal vi så møde den mærkelige påstand fra partier på det yderste højre, at socialdemokratiet vil smyge ansvaret af sig. Det er en fantastisk påstand fra partier, der bestemt ikke viste nogen ansvarsbevidsthed i februar. Derfor vil jeg have lov at sige, at det er en påstand, der svæver frit i luften. Der kan ikke i ansvarsbegrebet ligge, at hver gang en mindretalsregering med 22 mandater bag sig kommer med en politik, så skal vi andre bare stå ret og sige: ja vel. Det vil vi i hvert fald ikke.

Det var socialdemokratiet, der allerede omkring påsketid kom med et udspil om samarbejde i folketinget. Det var os, der foreslog et bredere samarbejde imellem partier, der ikke står for langt fra hinanden, og som går ind over midten i dansk politik. Vi mente, at et naturligt udgangspunkt for et sådant samarbejde kunne have været socialdemokratiet, venstre og det radikale venstre. Da statsministeren kom hjem og erfarede, hvad der var sagt om disse ting, tog han afstand fra sådanne tanker, ville ikke være med. Hr. statsminister Poul Hartling ville selv, venstre regeringen ville klare alle problemerne alene. Tiden har nu vist, at det kunne den ikke, og nu er den kommet ind på en glidebane, der fører den væk fra den ellers så ofte omtalte pæne midtsamlende linje i dansk politik.

Så skal vi i dag høre, eller i hvert fald få stillet, det spørgsmål, om vi nu er ved afslutningen. Jeg er alvorligt bange for, at vi ikke er ved afslutningen. Jeg er alvorligt bange for, at den koalition, som nu er bygget op, indeholder en risiko for, at regeringen glider længere og længere væk, og at samarbejdsmulighederne i hvert fald kan blive sat på en meget, meget hård prøve.

Det, vi i dag er vidne til, når afstemnin-